

so vojsko spremljevali, in posebno veliko vina. Ko se je z vojsko umaknil, pridere veliko kardelo Masagetov s Tomirinim sinom na čelu v tabor, poseka ljudi, ter se z zapuščeno hrano gosti. Upijanjeni Masageti popadajo in trdo zaspé. Kar Cir nad nje plane, nekaj jih polovi in pomori, druge pa vjame. Med vjetniki je tudi Tomirin sin. Žalostna mati prosi, da bi jej sina izročil; ali Cir se tega brani. Sin pa neče preživeti sramote, ter se samega sebe umori. Tomira gre sedaj z vso svojo vojsko nad Cira, ter ga zmaga. Cira samega ubijejo v vojski, a kraljica mu glavo odseka, ter jo dene v meh s krvjo napolnjen in reče: „Napôji se s krvjo, po katerej te je toliko žéjalo!“

Naseljenci.

V severno Ameriko v zedinjene države selijo se tudi Slovenci, posebno Kranjci, in si tam ustanovljajo nove domačije.

Berimo tù iz pisma, ki ga iz države Wisconsin piše sin svojim starišem v Evropo.

„V začetku meseca julija začenja se tù žétev, in snopovje pušča se na njivah v majhenih kupih, da se posuši; potem se vkup zvozi in omlati. Sejejo, kosé, žanjejo in mlatijo pa tukaj samo z mašinami. Kmetški stan tù zeló čislajo; a vendar kmet ne izhaja lahko, če nima dobre zemlje in kmetije blizu kacega mesta ali železnice. Posestnik plačuje od 46 Hektarjev zemlje 20—40 dolarjev davka na leto; mašine so tudi drage; mašina za setev ali sejalnica stoji 150—200 dolarjev, za košnjó in žetev 200, za mlatev pa 300 dolarjev. Samo premožni posestniki imajo svoje stroje (mašine); navadno pa si jih napravi več skupaj po jedno. Tù je samo živež dober kup, drugo pa je vse drago. Hlapec ima 180 dolarjev letnega plačila. Taka plačila pa imajo le taki, ki znajo vsa dela dobro opravljati, s stroji delati i. t. d. Ob času žetve in mlatve dobiva vsak delavec najmanj po jeden dolar na dan plačila in še celó po dva, in poleg tega jih je treba še dobro gostiti. Iz tega razvidite, da kmet tù ne more tako lahko obogateti, ako nima kaj družega prodati, nego le živino in žito. Zato je tukaj veliko zadolženih kmetov; bogatih pa tudi ni veliko. Priprost človek v začetku tù težko izhaja. Denar je tù malo vreden. Obogateti tù ne more niti dninar, niti posel, niti rokodelci. Kdor pa ima toliko denarja, da bi tukaj lahko dobro posestev kupil in se z vsem potrebnim zalagal, tak še boljše, laže in mirnejše živi s tem premoženjem v Evropi. Marsikdo nese iz Evrope lepe denarje, in tù jih kmalu vse ali saj veliko potrosi, in potem se mu slabejše godi, nego bi se mu doma godilo, ako bi pridno delal. Kdor nima tù znanega človeka, da bi mu svetoval in pomagal, se mu kaj lahko zgodi, da naletí slabo zemljo ali kraj, kjer pridelkov prodajati ne more, in delo in troški se mu izgublajo.

Tukaj se človek tudi ne sme zanašati na pomoč družih, kakor kje drugod, ker tù velja prigovor: „Pomagaj si sam!“ Beračev tukaj ni, da-si so nekateri ljudje čez glavo v dolgéh zakopani. Z dolgom se začenja, z dolgom se končava. V Ameriki je tedaj tako-le: Vsak priden, trden in varčen človek si tukaj lahko veliko zasluži in si tudi lahko kaj prihrani; a pri tem pogreša toliko in toliko stvari, na katere še poprej mislil ni, in še le tù občuti, česa mu vse

manjka. Mirnega, zložnega in prijetnega življenja naj nihče ne išče v Ameriki. Prave gospóde tukaj ni, marveč vsi so jednaki, kmet kakor meščan, uradnik kakor služabnik. Človek veljá sploh le toliko, kolikor plača.

Ne svetujem sim hoditi tedaj drugim, kakor takim, ki imajo tù znane ljudi, ki bi zanje skrbeli tako dolgo, da si kaj opomorejo in takim, ki se ne bojé nobene nevarnosti in težave, zraven pa, da so popolnem trdni in zdravi, in da so prav delavni in várični. Slovencem in sploh Slovanom ne svetujem v Ameriko. Mnogo jih je tù, ki bi radi šli nazaj v Evropo, pa ne morejo.“

Ne ugasujte gorečih petrolejevih lamp s tem, da pihate vanje!

Petrolej (kamenno olje), o katerem vam je „Vrtec“ že nekoliko povedal, daje prav lepo luč, ali sila nevarna je ta luč, ako jo kdo ugasne s tem, da v lampo pihne. Strašna nesreča se je pri tem nedavno zgodila na Dunaji. Neka gospodinja je ukazala svojej dekli, naj ugasne lampo, v katerej je gorel petrolej. Dekla gre, vzame lampo z zida, kjer je visela, in, namesto da bi bila sténj (taht) nazaj zasukala, ter tako lampo ugasnila, pihne vanjo. Pri tej priči pa se, kakor da bi s topcem ustrelil, razpoči lampo, petrolej se razlije dekli po obleki, in hipoma je reva gorela na več krajih. Na vpitje ožgane dekle prileté domači ljudje, ali že je bila po životu tako osmojena, da je čez malo dni potem umrla v bólnici, kamor so jo bili odnesli.

Ako vprašate: zakaj je s petrolejem napolnjeno lampo upihniti tako nevarno, povemo vam, da petrolej (kamenno olje) ni tako nedolžno olje kakor kako drugo olje, ampak petrolej ima to lastnost, da se hipoma vname in posodo, naj si je še tako močna, kakor smodnik raznese, kamor pa goreče olje pade, vse brž zažgè. Zatorej je velika nevarnost v petrolejevih lampah in treba je, da te vrstice doma na glas preberete, da bodo slišali vsi, ki z vami stanujejo, kako nevarno je petrolejeve lampe ugaševati s tem, da se pihne vanje.

(„Novice.“)

Prirodopisno - natoroznansko polje.

Blisk in grom.

Nezapopadljiva so dela božje modrosti, in nepopisljive so brezšteviline dobrote, katere nam delí mogočna stvarnikova roka. V božjem varstvu ni pozabljen noben kraj in nobena stvarca; najmanj pa človek, kateri nosi podobost tistega, ki je vse tako modro urédil, da vsako živoče bitje lahko opazuje in občuduje neskončne dobrote nebeškega Očeta. Kamor se ozreš, povsod se razliva milost božja, ki nam jasno kaže, da je vse zaradi človeka ustvarjeno, a to zato, da bi človek v stvarjenih rečeh spoznaval ljubezen božjo, ter bi ne žalil svojega stvarnika, ki nam toliko dobrot izkazuje. Srce se človeku topi od veselja, kadar o vročem poletnem času zlato solnce s svojimi žarki ogreva vso zemljo, a obupno vzdihujemo zopet takrat, kadar iz črnih oblakov šviga strašen ogenj, ki nam večkrat uniči imetje in življenje. Kadar burja razsaja, grom buči in strela šviga, takrat se radi spominjamo mogočnega stvarnika ter ga v smrtnem strahu prosimo, da bi se nas usmilit.